

Benlik ıkımazları veya Ruhsal Labirentler

Ruhsal yoğunlaşma olursa, insan dış dünyadaki bazı durumları ve bazı duruşları daha iyi anlar.

Hizmet ruhu başka, benlik ruhu başkadır.

Bu iki ayrı ruh bazen insanda gerginliğe ve çatışmaya neden olur.

Hizmet ruhu, tamamlamayı, kolaylaştırmayı ve katkı sunmayı düşünür. Benlik ruhu ise, tahakkümü, şahsi beklentiyi ve çıkarı düşünür.

İçerden dışarıya bakmakla, dışarıdan içeriye bakmak arasında çok fark var. Dışarıdan bakınca, insan eksikliklerini ve hatalarını daha rahat görebilir. Bunu yapabilmek büyük bir erdemdir. Yüzleşmedir. Özeleştirmedir.

Benlik çıkımazları kısırdöngü gibidir.

Bu kısırdöngüden kurtulmak için Ruhun etkisine geçmek gerek. Geçebilenler rahatlayacak ve çözüm olacaktır. Geçemeyenlerin benlik çıkımazları devam edecek ve orada adeta debeleneceklerdir.

Ruh hafiftir. Sıcaktır. Isıtır. Korkuyu barındırmaz. Aşar. Yaşamseverdir. Barışseverdir. Özsevgiye, özsaygıya, özdeğere, özdenetime sahiptir.

Ruhun düşüncesine göre, "**nehve sebyonokh=Rabbin iradesi olsun**" demek ile "**olabileceğimizin en iyisi olma**" sözü aynı anlama gelir. Bunu demekle Rabbin de hayatımızda bir planı ve katkısı olduğunu kabul etmiş oluruz.

İnsanın kişisel konumu büyüdükçe (ve özellikle önemli makamlara gelenler), daha çok sorumluluk gerektiren bir enerji için doğarak büyümeyi göze almalıdır.

Sıkıntılar ve tıkanmalar, bu enerjiyi ve büyümeyi sağlamak için yaşanır.

Bu konuda Ninovalı Mor İshok güzel bir fikir beyan etmektedir:

'Şukone rabe lo othen elo en bothar nesyune rabe.' Büyük sıkıntılara-tecrübelere katlanmadan büyük ödüllere bağışlanmaz.

Büyük tecrübelerden ders çıkarabilenlerin ilerleyişi hızlanacaktır. Olaylar kendiliğinden oluşacaktır. Ancak kişilik disiplin sahibi değilse ve kaya kişiliğe doğru evrilmemişse, yolun bir yerinde gidış zorlaşacaktır.

Ruhun soğumuş olması, kırılmalıklara ve sürtüşmelere neden olur. Ruhunu ısıtmak için de ruhsal dümenin başına geçmek gerekir.

Su, ruh gibidir. Su serpilmedikçe, çamur işlenmeyecek kadar katılaşır. Katılaşmaları ancak su giderir. İnsanın katılaşması da böyledir. İşlenebilmesi, uysal bir şekilde şekle girebilmesi için ruhun ısıtılması şarttır. Bu bir ihtiyaktır. Bu ihtiyaca hizmet edenler büyür.

İnsan eğer bir şeyi elde etmeye katı bir biçimde tutunursa, hatta işlerin düşündüğü gibi yürümesi gerektiğini düşünüyorsa, o insan rahat ve gevşek durumda olamaz. Rahat ve gevşek olmayınca, hatalar artar.

Sonuçları kontrol altında tutmanın nedenleri vardır.

Kendi haline bırakmanın karmaşaya varacağını düşünenler, Rabbin planlarını göz ardı edenlerdir. Oysa ruhsal ve siyasi hiçbir şey kendiliğinden kıpırdamaz. Her şeyin bir nedeni vardır.

Rab nihai ve en yüce düzendir. O, tüm boyutlarda, tüm hayat için sürekli eylem halinde genişleyen bir SEVGİDİR. O'na güvenmek yerçekimine güvenmek gibidir.

Rabbin planlarına bir şey katmak mümkün olmamasına rağmen, planlarını O'nun planlarının yerine ikame etmeye çalışıyor insanlar. Sıkıntı burada doğuyor. İnsanlar için Rabbe ait planlarının nasıl gerçekleştiğini anlamak ve kavramak zordur. Gerekli de değildir.

İnsana düşen iş, kalbini ve zihnini O'nun insanın içindeki ruhuyla uyumlandırmaktır.

Bu uyumlamayı ne denli derinleştirebilirse, İnsanın iradesi kendiliğinden Rabbe uyar. O'nun aleti haline gelir. Durumlar vites değiştirir. İnsanın zihni şefkat bulur. İnsan zihni, şefkat ve şifa buldukça, onun başka insanlar üzerindeki etkisi otomatik olarak gerçekleşecektir. Ne söyleyeceği hakkında bile düşünmesine gerek kalmayacak. Mükemmel ve elzem olan sözler kendiliğinden gelecektir. Çünkü zihin ruhun yani sevginin etkisi altına girmiştir. İşleyen artık insanın gücü değil, onun içindeki güçtür devreye giren.

Akılla yönetilen ruh (veya gönül) saflığı yoksulluk değil, aksine zenginliktir.

Unutulmamalıdır ki, katkıda bulunma, hizmet etme ve fark yaratma güdüsüyle hareket edenler, öyle bir manevi otorite düzeyine yükselir ki, dünveyi başarılar bunun doğal sonucu olarak gerçekleşir.

Malfono Yusuf Beğtaş